

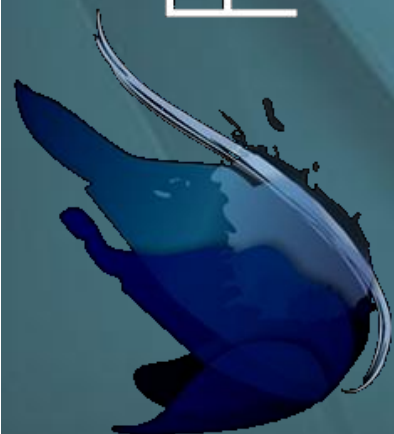
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

*До 25-ї річниці факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

PHILOLOGY

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Студентський науковий вісник

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Студентський науковий вісник

Рівне – 2017

УДК 80.4

А 43

ББК 80

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології: Студентський науковий вісник. – Рівне: РДГУ, 2017. – 275 с.

Редакційна колегія:

Михальчук Н.О., доктор психологічних наук, завідувач кафедри практики англійської мови, РДГУ;

Мартинюк А.П., кандидат педагогічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри іноземних мов, ЛНТУ;

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

Рецензент:

Воробйова Л.М., кандидат філологічних наук, професор кафедри теорії літератури та славістики РДГУ.

Упорядник випуску:

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

Затверджено вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 12 від 29.12.2016.).

3. Елистратова А. Предисловие / А.Елистратова // Шелли М. Франкенштейн, или Современный Прометей. – М.: Худож. лит., 1989. – С. 3-20.
4. История зарубежной литературы XIX века / Под ред. Н.А.Соловьевой. – М.: Высшая школа, 1991. – 637 с.
5. Наливайко Д.С. Зарубіжна література XIX сторіччя. Доба романтизму / Д.С.Наливайко, К.О.Шахова. – К: Заповіт, 1997. – 464 с.
6. Руденко Т.П. Особистість у художній творчості романтизму. Взаємозв'язок філософії і літератури / Т.П.Руденко // ВІСНИК НТУУ «КПІ». Філософія. Психологія. Педагогіка. – 2010. – Вип. 3. – С. 65-69.
7. Соловьева Н.А. У истоков английского романтизма / Н.А.Соловьева. – М., 1988. – 232 с.
8. Шелли М. Франкенштейн, или Современный Прометей / М.Шелли. – М.: Эксмо. – 2010. – 288 с.

Науковий керівник: канд. філол. наук, доц. кафедри міжкультурної комунікації та історії світової літератури РДГУ Васильєв Євген Михайлович

Каленюк І.П.
Рівненський державний гуманітарний університет
Рівне

«НОВИЙ ЖУРНАЛІЗМ» ЯК ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧЕ ЯВИЩЕ

У 60-70 рр. XX століття в США зростає інтерес до літератури факту, нон-фікшн, автобіографії, подорожніх історій і мемуарів. У зв'язку з тогочасними соціально-політичними подіями зароджується новий стиль письма, який отримав назву «новий журналізм». За таких умов журналістика поступово стала поєднуватись з літературою.

Виникнення «нового журналізму» зумовлене непереборним бажанням багатьох журналістів написати роман і статі відомим. За сучасних умов «новий журналізм» набуває великої популярності. Впродовж останніх років кількість авторів, які працюють у цьому жанрі зростає, адже художній репортаж – це не просто повідомлення певної новини чи виклад інформації, а передусім осмислення та переживання, які реалізуються на текстовому рівні.

У 1973 році відомий американський письменник, журналіст Том Вулф опублікував працю “The New Journalism”, в якій подав найкращі зразки та визначив основні прийоми стилю «нового журналізму». Даною проблемою «нового журналізму» зацікавилися також західні дослідники Д.Каммінг та Е.Еріксон, які стиль “The New Journalism” трактували, як стиль звітності, притаманний текстам Джозефа Пулітцера та Вільяма Рендольфа Херста.

Суголосні думки про стиль «нового журналізму» висловили: Е.Денніс, М.Вайнгартен, Н.Сімс, М.Крамер, Ш.Ф.Фішкін, Б.Лонсберрі, Н.Міллз. У Росії письменниками Д.Харитоновим та Ж.Коноваловою було захищено дисертації, які розглядали «новий журналізм» у контексті літературознавства.

Не залишилися осторонь українські письменники: Д.Прилюк, М.Василенко, Т.Денисова, І.Михайлин, М.Титаренко, Б.Носова, Т.Хітрова, Г.Стембковська та ін. Як зазначає Н.Колошук, на сьогодні вивчення документалістики знаходиться в тому ж рівні, що й за радянських часів. «Не маємо ні термінологічної визначеності, яку б відбивали словники й підручники, ні чітко виробленої жанрової ієрархії, ні критики відповідного рівня, ні цілісного погляду на документалістику в контексті конкретної історичної доби» [6].

Прикметно, що Ю.Ковалів у двотомній «Літературознавчій енциклопедії» (2007 р.) подав статтю «Документальна література». У ній дослідник представляє художньо-

публіцистичні, науково-художні твори (нариси, нотатки, хроніка, репортаж), що ґрунтуються на повному або частковому використанні документальних джерел.

Мета статті – здійснити аналіз розвитку й сфери функціонування «нового журналізму»; виявити роль та місце «нового журналізму» в літературній практиці.

Появу наближеного за своїми характеристиками стилю до «нового журналізму» пов'язують ще з іменем Даніеля Дефо (1660-1731), який був одним із перших журналістів-новаторів. Марк Твен (1835-1910) став його послідовником у ХІХ столітті, а в середині ХХ століття перевага належить Ернесту Хемінґуею (1899-1961), Джозефу Мітчелу (1908-1996), Джону Стейнбеку (1902-1968) та ін. Норман Мейлер, Майкл Герр, Трумен Капоте, Том Вулф, Хантер С. Томпсон, Джоан Дідіон активно долучилися до формування жанру в ІІ половині ХХ століття. Найчастіше згадані журналісти працювали в таких жанрах: подорожні історії, мемуари, біографії, художній репортаж тощо. Дослідник Т. Ротенберг зазначає: «Представники нового жанру писали «гарячу» історію, використовуючи художні прийоми роману» [8, 91].

«Новим журналізмом» прийнято називати тексти опубліковані у 60-70-ті роки в США, пізніші тексти окреслюють літературним журналізмом або креативним нон-фікшн. Спорадично з'являється й термін “New New Journalism”.

«Новий журналізм» також відомий як літературна, альтернативна, нарративна журналістика, нежурналістика, паражурналістика, нон-фікшн, проза сирого факту, суб'єктивна проза, документальний роман, література ідей, гонзо-журналізм, літературна журналістика та ін. Таке розмаїття визначень свідчить про багатство відтінків самого «нового журналізму» і про різні підходи до його вивчення.

У 1965 р. після виходу роману Трумена Капоте «Холоднокривне вбивство» (“In Cold Blood”) розпочалися дискусії щодо природи літературної журналістики та її місця. Суперечки стосувалися сфери жанрово-стильових особливостей документалістики та константних рис «літератури факту». Деякі дослідники вважають, що література не може бути журналістикою і навпаки. Однак, Джон Холловел стверджував, що неможливо чітко відокремити журналістику і літературу. Важливість літературної журналістики полягає в тому, що її функції, такі самі, які в ХІХ ст. виконував роман.

Поняття «нового журналізму» трактується на різних рівнях: літературному, історичному, технологічному, сюжетному, світоглядному, філософському. Це зумовлено стильовою різноманітністю терміна.

Переважає більшість дослідників репрезентують «новий журналізм» як жанр. Зокрема, білоруська письменниця та публіцистка українського походження Світлана Алексієвич, при написанні творів, поєднувала художню і документальну техніку, а також виробила власні прийоми «нового журналізму». Всі її книги засновані на багатогодинних інтерв'ю з людьми, які переживали складну подію. Праця над однією книгою продовжувалася від п'яти до семи років. Видання «Німецька хвиля» назвало її «блискучою майстеркою художньо-документальної прози» [10].

Літературознавець і кінодраматург Віктор Шкловський жанром називає: «Встановлену єдність певних стильових явищ, перевірених у своєму поєднанні досвідом, як вдалих, що володіють певним стильовим забарвленням, і цілком сприймаються як система. Система ця часто визначається від самого початку налаштуванням через назву речі: роман такий-то, чи повість така-то, чи елегія така-то» [9, 491]. Це формулювання відіграє важливу роль для читача. Воно «вводить людину в світ оповіді і наперед попереджає, в якій системі розміщені ті явища, які він очікує побачити» [9, 492]. У вітчизняному літературознавстві поки що не встановлено єдиної ієрархії жанрів і жанрових різновидів документальної літератури. Існує думка й про те, що документальна література є метажанровою, оскільки вона виявляє різножанрові елементи.

Більшість авторів, щоб глибше й адекватно висвітлити соціально важливі події того часу, звернулися до новелістичних технік. Саме цей прийом зблизив «новожурналістів» із письменниками ХІХ століття. Ці автори «колекціонували дані й факти, через що їхні матеріали ставали реальністю» [12]. Як письменники, вони були «обдарованими оповідачами історій, що створювали їх за допомогою літературних конструкцій і стилістичних особливостей» [12].

Зовсім на іншій рисі «нового журналізму» акцентує увагу американський дослідник Норман Сімс, а саме – на описі побуту звичайних людей (а не зірок, що характерно для журналістів загалом). Літературні журналісти зосереджують свою увагу на зображенні щоденних подій, які можуть «виявити приховані закономірності суспільного життя настільки переконливо, як захоплюючі історії, що роблять газетні заголовки» [13, 3]. Важливе місце в цьому випадку відіграють діалоги, особливості мовлення головних дійових осіб та ін.

Класик журналістики Т. Вулф, підкреслюючи зв'язок художньої літератури з «літературою факту», наголошував, що при підготовці новожурналістських матеріалів від працівника ЗМІ вимагається неодмінна присутність на місці події. Він повинен опитати очевидців, детально зафіксувати їхню мову, манеру поведінки, діалоги, зовнішність, інтер'єр, перевтілитися у своїх персонажів («принцип хамелеона»). Такі методи допоможуть репортерів отримати правдиві факти, «які надають роману правдоподібності та роблять його захоплюючим і цікавим» [3, 200]. Тобто набуває ваги повсякдення як цілісний соціокультурний світ, природне середовище, буття індивіда. З цією метою максимально деталізується зображувана реальність, повсякдення набуває цілком нових ознак, виходячи на символічний рівень.

Щоб досягти максимальної реалістичності описуваного, журналісти здійснювали справжні репортерські подвиги. Прагнучи достовірності, журналісти ставали безпосередніми свідками подій, взяли собі за правило проводити з персонажами своїх майбутніх нарисів разом дні, а часом і тижні: «Першорядним для репортера стає той матеріал, яким він раніше нехтував і отримати який можна тільки на місці події, – зауважує Т. Вулф – варто було особисто побачити людей, їхню міміку, жести, почути діалоги й ознайомитися з навколишньою дійсністю» [2, 18]. В результаті цього ідея «нового журналізму» сконцентрована навколо поєднання правдивого фактологічного опису, властивого репортажу, і водночас розкриття внутрішнього світу персонажів, що в більшій мірі притаманне жанрам художньої літератури – новелам, романам, оповіданням.

Том Вулф сформулював відомі чотири найефективніші прийоми жанру:

- 1) вибудовування матеріалу сцена за сценою, швидко і часто спонтанне перемикання уваги з одного об'єкту чи епізоду на інший, без наявних довгих історичних екскурсів;
- 2) домінування діалогів;
- 3) перемикання точки зору, перевтілення автора, ракурс третьої особи (сам Вулф називав цей прийом «хамелеон»);
- 4) змалювання символів людського статусу тощо [2].

Всі ці прийоми повинні базуватися на єдиному непорушному постулаті – на факті. Жодної вигадки, домислу, вимислу, фантазії – все це є неприпустимим. Новожурналіст мусить сам бути на місці події, повинен все бачити і чути. Збираючи та аналізуючи доступний, а також і якомога ширший, дотичний до описуваних подій матеріал, журналіст вдається до художньо-психологічної реконструкції, додаючи емоційні та психологічні акценти через мовлення та подання точок зору інших персонажів.

Головним принципом «нового журналізму» є «максимум правдивості не тільки щодо самого змісту, але й у всіх деталях розповіді, послідовність у документальності побудови окремих сцен, точність деталей, природність діалогів тощо» [5, 175]. «Новий журналізм» з'являється на протигагу об'єктивному журналізму з його тяжінням до «неупередженої, нейтральної подачі інформації, відчуженої від емоцій, установок і пристрастей конкретної людини» [7, 74-75]. Директор Школи масових комунікацій і журналістики в Університеті Міссісіпі Девід Р. Девіс також дотримується цієї думки, і зазначає: «Інтерпретація фактів, що повільно приживається в цей період, вже послабила віру в об'єктивність» [11, 123]. «Побудова матеріалу сцена-за-сценою» пришвидшує темп оповіді, інтенсифікується рух сюжету, тримаючи у напрузі увагу читача. З іншого боку, цей прийом є специфічним відлунням загальної тенденції зближення слова записаного та візуалізованого образу – літератури та медіа. За рахунок використання цього прийому текст перетворюється на набір сцен, що швидко змінюють одна одну, на кшталт того, як, завдяки монтажу, швидко мерехтять кадри в кіно чи на ТБ.

Дослідивши особливості «нового журналізму», українська дослідниця Т. Денисова переконує, що першочергову роль відіграє фактаж у творах «нової журналістики», і відзначає:

«Факт і документ широко використовуються як епічна основа у багатьох творах про в'єтнамську війну» [4, 317]. Але журналістам і літераторам того часу, не достатньо було просто повідомити інформацію. З однієї сторони, їм не давала спокою слава романістів і прагнення створити щось схоже, з іншої – працюючи в редакціях видань, щодня спостерігаючи соціально-політичні зміни, що відбувалися в країні, вони хотіли творити історію. Тож можна вважати, що журналісти від сухого фактажу переходять до літературних технік.

««Новий журналізм» у політичних виданнях – це, власне, досить довільна інтерпретація факту, підвищення ролі вимислу в суто репортерській справі» [1, 216]. Але для вітчизняних політичних медіа «нова журналістика – єдино можливий шлях розвитку журналістики взагалі» [1, 216]. Свою думку М. Василенко підкріплює таким аргументом, що без розуміння фактів, їхнього тлумачення, журналіст не здатен оптимально висвітлити власну громадянську позицію.

Науковець Д. Прилюк вважав, що з творчої уяви і фантазії народжуються вимисли і домисли. Він також зазначав, що стиль «нового журналізму» поєднує документальність і художність, факт і домисел, а іноді вимисел. Дуже важливо, щоб частка останнього зводилася до мінімуму. Створення матеріалу, заснованого на вимислі, не відповідає вимогам «літератури факту», головним принципом якого є достовірність.

Скільки журналістів – стільки видів «нового журналізму». Кожен автор має володіти неповторним стилем. Більшість майстер-класів для журналістів базуються на виробленні авторського стилю і на викориненні шаблонів, кліше, штампів.

З поміж попередників «нового журналізму» у літературно-журналістській традиції центральноєвропейських країн важливе місце посідає творче об'єднання ЛЕФ (Лівий фронт мистецтв), яке існувало в Москві, Одесі та інших містах колишнього СРСР у 1922–1928 рр. Одним з основних творчих принципів, який активно пропагували ЛЕФівці, була література факту, що згодом отримала широкий резонанс у Польщі. Учасники цього угруповання виступали за зменшення частки вимислу в текстах на користь документальності. Послідовниками ЛЕФ в Україні була група футуристів «Нова генерація», яка активно співпрацювала з кінематографістами і пропагувала фактологію в літературі.

Варто зазначити, що сьогодні «новий журналізм» продовжує активно розвиватись не тільки за кордоном, а й в Україні. До цього стилю належать тексти таких вітчизняних авторів: Максима Кідрука, Олега Криштопа, Світлани Пиркало, Олександра Бойченка, Віталія Жежери, Дмитра Дроздовського, Юрія Макарова, Андрія Бондаря, Юрія Андруховича, Ірени Карпи, Євгенія Кононенка, Ірен Роздобудько, Галини Пагутяк, Віталія Портникова, Христини Шевчук-Старецької та інші.

Важливу роль в еволюції «нового журналізму» відіграли: інтернет-блоги або, так звані, мережеві щоденники, де кожен бажаючий може продемонструвати свою журналістську та літературну майстерність.

Зразки «нового журналізму» представлені в «Українській правді», «Газеті по-українськи», «Погляди. ТСН», журналі «Український тиждень» та різноманітних авторських блогах. «Новий журналізм» – це інтелектуальна, якісна та експериментальна журналістика, розрахована на підготовленого читача.

Особливість «нового журналізму» полягає у використанні засобів і прийомів художньої літератури з її метафоричністю, деталізацією, суб'єктивністю та домінуванням авторського «я» з одного боку, та використання журналістики з її документалізмом, фактажем, достовірністю в поданні інформації з іншого.

Основний акцент у текстах нового стилю зосереджувався на авторському досвіді, переживанні та інтерпретації реальних подій і фактів, які мали місце в житті країни та її громадян.

Цей стиль – не просто літературно-журналістське явище, що виникло у певний час, а динамічна літературно-журналістська концепція, яка під впливом соціально-історичних змін пройшла певні етапи розвитку, які відбувалися в суспільстві. Мовно-стилістичні особливості та жанрові варіації галузей – літератури і журналістики – поєдналися й витворили оригінальне явище, яке має назву «новий журналізм».

Вважаємо, що дослідження у цій сфері є перспективними, а тому варто звернути увагу та дослідити поліфонічну організацію наративу в творах на документальній основі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Василенко М. Інтерпретація факту в політичній дискусії (на матеріалах друкованих і електронних ЗМІ в Україні) / М.Василенко // Вісник СевНТУ: зб. наук. пр. Серія: Політологія. – Севастополь, 2011. – Вип. 123. – С. 215-219.
2. Вулф Т. Новая журналистика и Антология новой журналистики / Т.Вулф. – СПб.: Амфора, 2008. – 574 с. – (Серия «Амфора 21»).
3. Вулф Т. Охота на миллиардного зверя / Т.Вулф // Иностранная литература. – 1991. – № 11. – 1991. – С. 193-202.
4. Денисова Т. Історія американської літератури / Т.Денисова. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2012. – 487 с.
5. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості / В.Здоровега. – Львів: ПАІС, 2004. – 268 с.
6. Колошук Н. Нефікційна література (документалістика) як маргінальне явище мультикультурного процесу: українська ситуація [Електронний ресурс] / Н.Колошук // Питання літературознавства. – 2009. – Вип. 78. – С. 215-223. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/PI>
7. Потятиник Б. Медіа: ключі до розуміння. Серія: Медіакритика / Б.Потятиник. – Львів: ПАІС, 2004. – 312 с.
8. Ротенберг Т.А. «Новый журнализм» как явление литературной жизни США 60-х – начала 80-х годов XX века: автореф. дис. на стоискание ученой степени. канд. филол. наук: спец. 10.01.10 «Журналистика» / Т.А.Ротенберг. – М., 1983. – 20 с.
9. Шкловский В. Избранное : в 2 т. / В.Шкловский. – М.: Худож. лит., 1983. – Т. 1. – 640 с.
10. Шуман Ю. Світлана Алексієвич: «Ми – суспільство жертв» [Електронний ресурс] / Ю.Шуман, Є.Каран // Німецька хвиля: радіостанція. – 2013. – № 08.10.2013. – Режим доступу: <http://www.dw.com/uk/світлана-алексієвич-ми-суспільство-жертв/a-16899270>
11. Davies D.R. The Postwar Decline of American Newspapers, 1945-1965 (The History of American Journalism) / D.R.Davies. – Westport, Conn.: Praeger Publishers, 2006. – 186 p.
12. Merljak Zdovc S. Literary Journalism in the United States of America and Slovenia Lanham / S. Merljak Zdovc. – Maryland: University Press of America, 2008. – 145 p.
13. Sims N. The Art of Literary Journalism / N. Sims // Literary Journalism: A New Collection of the Best American Nonfiction / ed. by N.Sims, M.Kramer. – New York: Ballantine, 1994. – P. 3–19.

Науковий керівник: канд. філол. наук, доц. кафедри міжкультурної комунікації та історії світової літератури РДГУ Нестерук Сніжана Миколаївна

Кірея Г.І.
Рівненський державний гуманітарний університет
Рівне

НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ НАВАНТАЖЕННЯ АНТРОПОНІМІВ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ ЖАНРУ ФЕНТЕЗИ

Антроніми у художній літературі – це не випадкові морфологічні, словотворчі, синтаксичні конструкції, а семантично вмотивовані структурні одиниці просторово-часового виміру фентезійної класики. Актуальність дослідження антронімів художньої літератури

ЗМІСТ

Секція 1. Фонетична, лексична та граматична системи мови і методи їх досліджень..4	
Абділлаєва Є.І. ЯВИЩЕ ПРЕФІКСАЦІЇ В СФЕРІ НІМЕЦЬКОГО ДІЄСЛОВА.....4	4
Авдєєв О.В. АБРЕВІАЦІЯ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ6	6
Барничко М.В. КЛАСИФІКАЦІЯ ТЕРМІНІВ В АНГЛОМОВНИХ ТЕКСТАХ З ПРОБЛЕМ КОМП'ЮТЕРНИХ НАУК ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ12	12
Васильків Л.С. УСТАЛЕНІ ПОРІВНЯННЯ В СИСТЕМІ ФРАЗЕОЛОГІЇ: ПОНЯТТЯ ФРАЗЕОЛОГІЧНОГО ПОРІВНЯННЯ, ЙОГО КАТЕГОРІАЛЬНІ ОЗНАКИ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ.....15	15
Вінничук В.П. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДСТАВИ СПІВВІДНОШЕННЯ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ТА ІДІОМАТИКИ19	19
Вірт О.М. КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ КАТЕГОРІЇ ПРОСТОРУ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ ФРАЗЕОЛОГІЇ22	22
Гембік Н. М. ПРОБЛЕМА АКТУАЛІЗАЦІЇ ЛІНГВАЛЬНИХ ХАРАКТЕРИСТИК НА ОСНОВІ ФРАНЦУЗЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ25	25
Гребенюк Ю. К. ЕТИМОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНЦЕПТІВ ЩАСТЯ – НЕЩАСТЯ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ)28	28
Давидович Х.В. ЕМОЦІЙНИЙ КОНЦЕПТ «СТРАХ» В АВТОРСЬКІЙ КАРТИНІ СВІТУ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ СТВЕНА КІНГА «СЯЙВО»).....33	33
Левіновська О.К. СТИЛІСТИЧНО-ЗАБАРВЛЕНА ЛЕКСИКА В РОМАНІ В.С.БЕРРОУЗА «NAKED LUNCH».....38	38
Лялька О.І. КОНЦЕПТ «СТРАХ» В АНГЛОМОВНІЙ ЛІТЕРАТУРІ ЖАХІВ43	43
Мамчур І.С. ОСНОВНІ ВИДИ ВІДМІННОСТЕЙ ЛЕКСИЧНОГО СКЛАДУ БРИТАНСЬКОГО Й АМЕРИКАНСЬКОГО ВАРІАНТІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ48	48
Панасюк У.М. ОСОБЛИВОСТІ ВИРАЖЕННЯ ПОЗИТИВНОЇ І НЕГАТИВНОЇ ОЦІНКИ КОНЦЕПТУ LOVE У РОМАНІ-ДИСТОПІЇ ЛОРЕН ОЛІВЕР «DELIRIUM».....51	51
Панченко О.О. ФУНКЦІОНУВАННЯ КОМПАРАТИВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ В КАЗКАХ ЛЬЮЇС КЕРРОЛЛА.....55	55
Прокопчук Я.П. СИНТАКСИЧНІ ЗАСОБИ СТВОРЕННЯ МОВНОГО ПОРТРЕТА ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ Б. ШЛІНКА «ВБИВСТВО ЗЕЛЬБА» ГЕРХАРДА ЗЕЛЬБА60	60
Прусова Н.А. АНАЛІЗ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У РОМАНІ Д.ЛОУРЕНСА «SONS AND LOVERS»63	63
Собіпан Є.О. КОНЦЕПТ «БІЛЬ» В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ66	66
Сологуб А.М. ДО ПИТАННЯ ПРО МОВНУ КАРТИНУ СВІТУ69	69
Соцький О.І. ОНОМАСТИКА ТВОРУ «ПІСНЯ ЛЬОДУ Й ПОЛУМ'Я» ДЖОРДЖА МАРТІНА72	72
Стешина А.І. ЗАСОБИ МОВНОГО ВПЛИВУ У РЕКЛАМНОМУ ТЕКСТІ75	75
Федорчук Т. І. АНГЛІЙСЬКА ТЕРМІНОГРУПА «БАЛЬНИЙ ТАНЕЦЬ»: СТРУКТУРНИЙ АСПЕКТ.....78	78

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Федюра М.Ю. ОСНОВНЫЕ СПОСОБЫ СЛОВООБРАЗОВАНИЯ ОККАЗИОНАЛЬНЫХ СЛОВ В ТВОРЧЕСТВЕ Р.РОЖДЕСТВЕНСКОГО	81
Чік Є.А. ХУДОЖНЄ ПОРІВНЯННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ІДІОСТИЛЮ ДОННИ ТАРТТ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ «ЩИГОЛЬ»)	86
Щипанська М.А. ФУНКЦІОНУВАННЯ ЛЕКСЕМ DIE SCHULD/SCHULD У МОВЛЕННЄВОМУ ПОРТРЕТІ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ Б. ШЛІНКА «ПРАВОСУДДЯ ЗЕЛЬБА»	90
Яремко Т. М. СТРУКТУРНЫЕ И ФУНКЦИОНАЛЬНЫЕ ОСОБЕННОСТИ ГАЗЕТНЫХ ЗАГОЛОВКОВ (НА МАТЕРИАЛЕ РУССКО- И АНГЛОЯЗЫЧНЫХ ГАЗЕТ УКРАИНЫ)	94
Секція 2. Міжкультурна комунікація в аспекті сучасних лінгвістичних досліджень.	99
Бабич І.С. ТОПОНІМІКА НІМЕЧЧИНИ.....	99
Басовець І.М. ВЕРБАЛЬНЕ УВИРАЗНЕННЯ КОНЦЕПТУ «ВОРОГ» У ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВАХ ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ ТА США(П.ПОРОШЕНКА ТА Д.ТРАМПА).....	101
Бездіжа А.О. КОНЦЕПТ «КУЛІНАРІЯ» В РОМАНІ П.МЕЙЛА «A YEAR IN PROVENCE»	107
Карашевич А.В. ФРАЗОВІ ДІЄСЛОВА В АНГЛОМОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ	110
Ковальчук О.В. КЛАСИФІКАЦІЯ СУЧАСНОГО ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ІНТЕРВ'Ю.....	113
Немеришина М.В. СПЕЦИФІКА СЕМАНТИЧНОГО ВИРАЖЕННЯ КОНЦЕПТУ «ДРУЖБА» У ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЯХ УКРАЇНСЬКОЇ, ФРАНЦУЗЬКОЇ ТА АНГЛІЙСЬКОЇ МОВ.....	118
Юношева Т.М. ІДЕОГРАФІЧНА КЛАСИФІКАЦІЯ ГЕНДЕРНИХ СТЕРЕОТИПІВ У ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЯХ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ.....	124
Секція 3. Теорія і практика перекладу.	128
Аршенюк Є.М. СИНОНІМИ ЯК ЗАСІБ РОЗКРИТТЯ ЛЕКСИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ ТА ДОСЯГНЕННЯ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ ВАРІАТИВНОСТІ	128
Бакутіна П.В. ЛІНГВОПРАГМАТИКА ПРИ ПЕРЕКЛАДІ ХУДОЖНІХ І МУЛЬТИПЛІКАЦІЙНИХ ФІЛЬМІВ.....	131
Володько А.П. СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКЛАДУ ТВОРІВ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ (НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ J.D.SALINGER «THE CATCHER IN THE RYE»)	134
Гнатенко С.О. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ МАТЕМАТИЧНОЇ КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ «ВІДСОТКИ ПРИ ШОППІНГУ»	139
Гузаїрова С.Р. TRANSLATION OF INFINITIVE CONSTRUCTIONS BY MEANS OF THE UKRAINIAN LANGUAGE (based on Jane Austen' novel <i>Pride and Prejudice</i>)	141
Єлдирьова В.О. ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ СУБ'ЄКТНОЇ ІНФІНІТИВНОЇ КОНСТРУКЦІЇ ЗАСОБАМИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ	143
Куропятник В.В. ГРАМАТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ПІСЕНЬ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	146
Лосіч О.Ю. ПРИЧИНИ ПОЯВИ НЕОЛОГІЗМІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ ТА ПОПОВНЕННЯ СЛОВНИКОВОГО СКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ПІД ВПЛИВОМ ПЕРЕКЛАДУ	149

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Мандзюк Б.Р. ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА РОЛЬ ІДІОЛЕКТІВ ДЛЯ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПЕРСОНАЖІВ АНГЛОМОВНИХ ФІЛЬМІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ (НА МАТЕРІАЛІ ФІЛЬМУ “THE BFG”)	153
Потапкова Г.І. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ПАСИВНОГО СТАНУ ДІЄСЛОВА В ОФІЦІЙНО-ДІЛОВОМУ СТИЛІ	156
Різничук О.В. ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ ПЕРЕКЛАДУ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	159
Садієва Г.А.к. РОЛЬ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ НЕОЛОГІЗМІВ, СПОСОБИ ЇХ УТВОРЕННЯ ТА ПЕРЕКЛАДУ	163
Тищенко Н.С. ПРИЧИНИ ТА ТИПИ МІЖМОВНОЇ ІНТЕРФЕРЕНЦІЇ У ПРОЦЕСІ ПЕРЕКЛАДУ	167
Секція 4. Актуальні проблеми літературознавства.....	171
Бухало К.О. PSYCHOLOGICAL CHARACTERISTICS OF NARRATIVE LEVEL OF GRAPHIC NOVELS	171
Головачик Т.О. ОСОБЛИВОСТІ ГОТИЧНОЇ ТРАДИЦІЇ В СУЧАСНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	177
Засць А.О. РОМАН МЕРІ ШЕЛЛІ «ФРАНКЕНШТЕЙН, АБО СУЧАСНИЙ ПРОМЕТЕЙ» У КОНТЕКСТІ МАСОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА КУЛЬТУРИ ХІХ-ХХ СТОЛІТТЯ.....	180
Каленюк І.П. «НОВИЙ ЖУРНАЛІЗМ» ЯК ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧЕ ЯВИЩЕ	184
Кірея Г.І. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ НАВАНТАЖЕННЯ АНТРОПОНІМІВ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ ЖАНРУ ФЕНТЕЗІ	188
Наумюк В.М. ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ЕПІГРАФІВ ЕДГАРА АЛЛАНА ПО	192
Павлунь М.В. ТРИЛОГІЯ ДЖ.ТОЛКІНА «ВОЛОДАР ПЕРСНІВ»: ОСОБЛИВОСТІ.....	195
Пікуль Т.В. ЕКФРАЗИС ЯК СКЛАДОВА ІНТЕРМЕДІАЛЬНОСТІ ТА ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ (НА ОСНОВІ ТВОРЧОСТІ П.ЗЮСКІНДА).....	198
Савчук Т.О. ГРАФІЧНІ ЗАСОБИ ЯК «МЕСЕДЖ» КРЕАЛІЗОВАНОГО ТЕКСТУ	200
Сардарян М.В. ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ ТА ОСНОВНІ ОБРАЗИ-ЗНАКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ В ТВОРЧОСТІ П.КОЕЛЬЙО (НА ОСНОВІ РОМАНУ «ВЕРОНІКА ВИРІШУЄ ПОМЕРТИ»)	206
Сопилюк М.Н. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА ТИПОЛОГІЯ ЖАНРУ ДЕТЕКТИВУ У КОНТЕКСТІ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ	211
Секція 5. Новітні методики навчання іноземних мов.	215
Гонгало В.О. ВДОСКОНАЛЕННЯ АКТИВНОГО СЛОВНИКОВОГО МІНІМУМУ ШЛЯХОМ ВИВЧЕННЯ СЛІВ З КОНТЕКСТУ	215
Євтушок В.П. ЗАСОБИ МЕДІАОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЇХ РОЛЬ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	218
Косюк М.М. СУЧАСНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ: КОМУНІКАТИВНИЙ ТА КОНСТРУКТИВІСЬКИЙ МЕТОДИ	222
Кулик Н.В. ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ДІАЛОГІЧНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ НА ОСНОВІ АВТЕНТИЧНИХ МАТЕРІАЛІВ	226
Кучер Т.С. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕНСИВНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ АНГЛОМОВНОГО ГОВОРІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	231

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Лепуга О.В. ВИКОРИСТАННЯ SMART-ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ	235
Гронь Л.В., Лоза М.П. ДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ РОЛЬОВИХ ІГРОВИХ СИТУАЦІЙ ДЛЯ НАВЧАННЯ ІНШОМОВНОГО ДІАЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	241
Лущик К.І. КОМП'ЮТЕРНІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	245
Примич Г.М. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОЇ ЯК ДРУГОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	248
Рибак Ю.В. ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ ПОВНОЇ ФІЗИЧНОЇ РЕАКЦІЇ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В АУДІЮВАННІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	253
Сидорчук Д.В. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИКОРИСТАННЯ ДРАМАТИКО-ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	257
Туровська А.С. ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	260
Харчук В.О. ДОЦІЛЬНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК ЯК ЗАСОБУ ФОРМУВАННЯ ЛСКК УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ	266
Шадура К.М. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	269

Студентський науковий вісник

Актуальні проблеми сучасної іноземної філології

Відповідальний за підготовку збірника до видання *Воробйова І.А.*

Комп'ютерна верстка *Воробйова І.А.*